

در گفتگو:

پادکستی در بررسی برنامه آمادگی برای اقدام اجتماعی

۳۱ شهریور ۱۴۰۲

مرکز جهانی بهائی — قسمتی جدید از پادکست سرویس خبری به بررسی این موضوع می‌پردازد که چگونه «برنامه آمادگی برای اقدام اجتماعی» (PSA) که یک فعالیت آموزشی الهام‌گرفته از آموزه‌های بهائی است، توانمندی افراد را برای بکارگیری دانش علمی در کنار اصول روحانی برای توسعه جوامع‌شان افزایش می‌دهد.

در این قسمت، الیزا کوپر از همکاران شبکه‌ای از سازمان‌های الهام‌گرفته از آموزه‌های بهائی در سراسر جهان که در حال کسب تجربه در مورد برنامه آمادگی برای اقدام اجتماعی هستند به همراه دو جوان که در مرکز جهانی بهائی خدمت می‌کنند، کاریشما نایر از هند و الکس کالومبا از زامبیا، در این مورد صحبت می‌کنند که این برنامه چه طور به بهبود جنبه‌های مختلف زندگی اجتماعی، از جمله آموزش، حفاظت از محیط‌زیست، کشاورزی و بهداشت کمک می‌کند.

این گفتگو به بررسی این ایده می‌پردازد که تحول فردی به طور جدایی‌ناپذیری با تحول جمعی مرتبط است. خانم نیر توضیح می‌دهد که این یعنی این که مردم «نه تنها به پیشرفت خود یا خانواده‌شان فکر می‌کنند، بلکه به این فکر نیز هستند که چگونه می‌توانند به جامعه‌شان کمک کنند». آقای کالومبا با تاکید بر این ایده اضافه می‌کند که «شما نمی‌توانید در انزوا توانمندی خدمت را توسعه دهید بلکه به مشارکت افراد دیگر نیاز دارید.»

خانم کوپر توضیح می‌دهد که در کانون برنامه آمادگی برای اقدام اجتماعی «چشم‌اندازی از ساخت جهانی مرفه از لحاظ مادی و روحانی قرار دارد که همه می‌توانند در آن مشارکت داشته باشند و همه می‌توانند از آن بهره ببرند.»

معبد بهائی:

مقامات دولتی انسجام اجتماعی را در معبد شیلی بررسی می‌کنند

۵ مهر ۱۴۰۲

سانتیاگو، شیلی — به تازگی، مقامات دولتی، وزیر مشاور پارلمانی ریاست جمهوری، اعضای دفتر ملی امور دینی شیلی، و نمایندگان جامعه بهائی شیلی در جلسه‌ای در معبد بهائی شیلی گرد هم آمدند تا نقشی را که دین می‌تواند در کمک به ساخت اجتماعی منسجم‌تر ایفا کند بررسی کنند.

تمرکز این گفتگوها بر موضوع اهمیت خدمت در پیشرفت اجتماعی بود. این مفهوم بیان‌گر جان‌مایه معبد بهائی است، جایی که در آن دعا و تامل منشاء الهام و مشوق خدمت به اجتماع است.

آلوارو الیزالده سوتو (Alvaro Elizalde Soto)، وزیر مشاور پارلمانی ریاست جمهوری گفت: «ما این‌جا احساس می‌کنیم در خانه خودمان هستیم. این معبد شگفت‌انگیز است و به عنوان مکانی برای دعا و تامل بسیار خوب طراحی شده است.»

او همچنین مراتب قدردانی خود را بابت کوشش‌ها و خدمات تاریخی جامعه بهائی شیلی اظهار داشت و میل خود را مبنی بر این که کشورش محلی شمول‌گراتر شود ابراز کرد.

ماکارنا لوبوس (Macarena Lobos)، معاون وزارت امور پارلمانی ریاست جمهوری، خاطرنشان کرد: «گفتگوی سازنده و همکاری با جوامع دینی امری ضروری در جهت حرکت به سوی اجتماعی مرفه‌تر است.»

رونیکا اوره (Verónica Orellana)، مدیر معبد بهائی سانتیاگو، ضمن تاکید بر نقش حیاتی که اصل یگانگی نوع انسان در پیشرفت اجتماع ایفا می‌کند افزود: «برای اجرای این اصل، بسیاری از الگوها و ساختارهای نظم اجتماعی کنونی ما باید مجدداً سازماندهی شوند تا همه افراد فرصت سهیم شدن در ایجاد اجتماعی متحد و برابر را پیدا کنند.»

غلبه بر نژادپرستی:

ترویج انسجام اجتماعی در سطح توده مردم در سوئد

۱۴ مهر ۱۴۰۲

استکهلم، سوئد - آیا اجتماعی که شهروندان آن با وجود زندگی در کنار هم در جهان‌های کاملاً متفاوتی سیر می‌کنند و زندگی روزمره‌شان به جای داشتن تعاملات معنادار شبیه زندگی در جهان‌های موازی است می‌تواند پیشرفت کند؟ در میان نگرانی‌های فزاینده در مورد بی‌عدالتی نژادی در سراسر اروپا، سمیناری اخیر در استکهلم به این پرسش پرداخت و اهمیت تقویت هماهنگی اجتماعی در سطح مردم را بررسی کرد.

این سمینار با همکاری دفتر جامعه جهانی بهائی (BIC) در بروکسل، نایب و معاونان شهردار استکهلم و دفتر امور خارجی بهائیان سوئد برگزار شد. این گردهمایی بخشی از تلاش‌های مستمر دفتر بروکسل و بهائیان سوئد برای مشارکت در گفتمان انسجام اجتماعی بود و مقامات دولتی، فعالان مختلف اجتماعی و اعضای سازمان‌های مدنی را گرد هم آورد.

قانون‌گذاری به تنهایی کافی نیست

گفتگوها در پایتخت سوئد نه تنها نقش سیاست‌گذاری در پاسخ به نژادپرستی را بررسی کردند، بلکه بینش‌های حاصل از تلاش‌های جامعه‌سازی بهائی برای به کارگیری اصول روحانی -مانند یگانگی نوع بشر- در مسائل و چالش‌های اجتماع را نیز مورد بررسی قرار دادند.

راشل بیانی از دفتر بروکسل گفت: «نژادپرستی و تعصب امروزه از بزرگ‌ترین چالش‌های پیش‌روی بشر است.»

«اقدامات قانونی، مانند برنامه اقدام علیه نژادپرستی اتحادیه اروپا ۲۰۲۲-۲۰۲۵ و تصویب برنامه‌های ملی توسط کشورهای عضو اتحادیه اروپا، گام‌های مهمی به جلو هستند، اما همانطور که خود این برنامه اشاره می‌کند، قانون‌گذاری به تنهایی کافی نیست.»

آسا لیندهاگن (Åsa Lindhagen)، معاون شهردار در امور محیط زیست و آب‌وهوا و وزیر سابق سوئد در امور برابری جنسیتی، با تأیید صحبت‌ها درباره محدودیت‌های رویکردهای سیاست‌محور گفت: «ما نمی‌توانیم به تنهایی این تغییرات را با سیاست انجام دهیم، مسلماً باید با همه نیروهای مثبت موجود در اجتماع همکاری کنیم.» خانم بیانی پیچیدگی‌های تعاملات اجتماعی که نژادپرستی را تداوم می‌بخشد عمیق‌تر بررسی کرد. «نژادپرستی در محیط‌هایی رشد می‌کند که افراد با پیشینه‌های مختلف فرصت‌هایی برای تعامل معنادار ندارند و فقط در کنار هم زندگی می‌کنند. چنین تعاملات معناداری در کجا می‌تواند رخ دهند؟»

نیروی بالقوه تعاملات در سطح توده مردم

خانم بیانی توضیح داد که اگر چه چنین تعاملاتی می‌تواند در هر جایی و در هر سطحی از اجتماع صورت گیرد، اما این محلات و روستاها هستند که به صورت روزانه فرصت‌هایی برای گفتگو میان افراد گوناگون از پیشینه‌های مختلف و از سنین متفاوت فراهم می‌کنند، جایی که روابط صمیمانه دوستی می‌تواند شکل گیرد، بینش مشترکی از تحول اجتماعی می‌تواند ظاهر شود و اقدام جمعی می‌تواند انجام پذیرد.

کیشان مانوچا (Kishan Manocha)، از «سازمان امنیت و همکاری در اروپا» افزود: «به باور من اعتمادسازی بخشی کلیدی از کار است که باید بر آن تمرکز کنیم چرا که اعتماد میان افراد، جوامع و موسسات حکمروایی که در فضای چندقطبی فعلی به شدت آسیب دیده است باید احیا و بر مبنای محورهای نوینی بازسازی شود.»

خانم بیانی تأکید کرد که تعاملات و ارتباطات گذرا، مانند احوال‌پرسی‌های کوتاه در مراکز خرید یا حتی دیدارهای سالانه میان رهبران مذهبی، به اندازه کافی با تعصب نژادی که مسئله‌ای ریشه‌دار است مقابله نمی‌کند. او در ادامه توضیح داد که اما جوامع می‌توانند از طریق تعاملات معنادار در سطح عموم مردم راهی به سوی پیشرفت بیابند: «آنچه نیاز داریم، تفکر و تأمل مشترک و اقدام در جهت امری والاتر است مانند تبدیل یک محله به فضایی شمول‌پذیر.» خانم بیانی در ادامه گفت: «این رویکرد، جوامع را در مسیری قرار می‌دهد که تبدیل به نقش‌آفرینان اصلی توسعه خود شوند» که یکی از اصول بنیادین تلاش‌های جامعه‌سازی بهائی است. آندرس اوستربگ (Anders Österberg)، معاون شهردار، با توضیحات بیشتری درباره ایده پیشرفت جمعی گفت که با وجود اختلافات اجتماعی موجود در سوئد، اشتیاق برای همدلی و همراهی میان نژادها در حال رشد است. او همچنین بر نیاز به تلاش‌های جمعی برای ساخت جوامعی که وحدت بتواند در آنها شکوفا شود تأکید کرد. اوین اینجیر (Evin Incir)، از اعضای پارلمان اروپا، نیز بر اهمیت این موضوع تأکید کرد و افزود: «کارهای بسیاری باید انجام دهیم. در اتحادیه اروپا، جایی برای طرز تفکر «ما» و «آنان» وجود ندارد، بلکه تنها «ما» در میان است.» خانم بیانی در بررسی بیشتر این مسئله درباره اصل وحدت در کثرت توضیحات مفصل‌تری داد: «ما یک خانواده هستیم. دیوارهایی که سبب جدایی‌مان شده‌اند ساختگی هستند و باید ضمن پی‌بردن به یگانگی ذاتی‌مان از میان برداشته شوند.»

ابتکارهای جوامع، منبعی از امید

نوگل رهبین، از دفتر امور خارجی بهائیان سوئد، با تامل بر این گفتگوها گفت پروژه‌های جامعه‌سازی بهائی در استکهلم به از میان برداشتن اختلافات اجتماعی کمک می‌کند: «ساکنان محلی، از پیشینه‌های متنوع، برای سازماندهی فعالیت‌های گوناگون، مانند جشنواره‌های خانوادگی گرد هم می‌آیند.» دکتر رهبین ادامه داد: «این گردهمایی‌ها چیزی بیش از یک رویداد اجتماعی هستند. آنها فرآیندی را در میان ساکنان آغاز می‌کنند که تعلق جمعی را افزایش می‌دهد.» او اضافه کرد که در این بستر، افرادی که شاید در غیر این صورت هیچ‌گاه با هم تعاملی نمی‌داشتند، گرد هم آمده، با هم پیوندهای دوستی و بینشی مشترک برای محله‌شان به وجود می‌آورند. دکتر رهبین با بیان این که سیاست‌گذاران مراتب قدرانی خود را از این فعالیت‌ها ابراز کرده‌اند گفت: «سال گذشته، وزیر همزیستی و مهاجرت سوئد از یکی از چنین محلاتی بازدید کرد تا از ساکنان آن بیاموزد. این کوشش‌های مردمی بینشی به دست می‌دهند که مایه امیدواری است، به ویژه در زمانی که ما با چالش‌هایی مانند نژادپرستی و افزایش خشونت میان گروه‌های خلافکار روبرو هستیم.» گردهمایی استکهلم بخشی از یک پروژه بزرگ‌تر دفتر بروکسل است که طی آن گفتگوهای مشابهی در سرتاسر اروپا با همکاری جوامع ملی بهائی و شهرداری‌ها برگزار می‌شود. این گفتگوها به دنبال بررسی بیشتر ایده‌های مطرح‌شده در بیانیه دفتر بروکسل با عنوان «تأملاتی درباره اجرای برنامه‌های اقدام در برابر نژادپرستی: پرورش انسجام اجتماعی در سطح توده مردم» هستند.

بیانیه جامعه جهانی بهائی (BIC)

تبریک جامعه بهائی به نرگس محمدی برای دریافت جایزه صلح نوبل ۲۰

جامعه جهانی بهائی با کمال خرسندی صمیمانه‌ترین تبریکات خود را به نرگس محمدی، برنده جایزه صلح نوبل ۲۰۲۳ تقدیم می‌کند. خانم محمدی فعال برجسته ایرانی در زمینه حقوق بشر و حقوق زنان است. او برای اولین بار در سال ۱۹۹۸ توسط مقامات حکومت ایران بازداشت شد و از آن زمان، ۱۳ بار دستگیر و ۵ بار محکوم شده و مجموعاً با ۳۱ سال زندان و ۱۵۴ ضربه شلاق مواجه شده است.

کمیته نوبل از خانم محمدی برای «مبارزه‌اش با ستم و سرکوب علیه زنان ایران و کوشش‌هایش در راستای ترویج حقوق بشر و آزادی برای همگان» قدردانی کرد. جامعه بهائی نیز که اعضایش ۴۴ سال توسط جمهوری اسلامی تحت سرکوب بوده‌اند، به این ارزش‌ها پایبند است. اعطای این جایزه، همچنین ادای احترامی است به تمام زنان ایرانی مدافع حقوق بشر.

تبریک ما به دلیل محبوس بودن خانم محمدی در زندان اوین آمیخته با اندوه است. جامعه جهانی بهائی در گذشته نیز خواستار آزادی او بوده است. مایه تأسف است که این خواسته در کنار درخواست به رسمیت شناختن کامل حقوق تمامی ایرانیان، از جمله بهائیان و دیگر اقلیت‌ها، همچنان توسط مسئولان ایران نادیده گرفته می‌شود. خانم‌ها مهوش ثابت و فریبا کمال‌آبادی، دو زن بهائی نیز که ناعادلانه در اوین زندانی هستند، حداقل می‌توانند دریافت این جایزه را داخل زندان کنار خانم محمدی جشن بگیرند. خانم محمدی، برنده جدید جایزه نوبل، بارها خواستار آزادی خانم ثابت و خانم کمال‌آبادی، زندانیان عقیدتی شده است که هر سه هم در حال حاضر و هم یک دهه پیش هم‌بند بوده‌اند. خانم محمدی همچنین به کارزار «داستان ما یکیست» در بزرگداشت ۱۰ زن بهائی که در سال ۱۹۸۳ در شیراز اعدام شدند پیوست و از مبارزات و کوشش‌های زنان ایران برای دستیابی به برابری جنسیتی و حقوق بشر حمایت کرد.

جامعه جهانی امروز یکی از مهم‌ترین تریبون‌هایش را به تلاش‌های ایرانیان برای برابری جنسیتی و حقوق بشر اختصاص داد. امیدواریم که نرگس محمدی، و تمامی ایرانیان، از این لحظات قوت قلب گرفته و تلاش‌هایشان برای برابری و عدالت در ایران را ادامه دهند.

دهه‌ها آزار و اذیت استادان و دانشجویان بهائی؛ پیش‌درآمدی بر وقایع امروز ایران

ژنو - ۱۲ اکتبر ۲۰۲۳ - اخراج اخیر هزاران نفر از استادان و دانشجویان از دانشگاه‌ها و مدارس ایران، صرفاً به دلیل حمایت آنها از برابری و عدالت در این کشور، یادآور پاکسازی اساتید، معلمان و دانشجویان بهائی است که بلافاصله پس از انقلاب اسلامی سال ۱۳۵۷ آغاز شد. محرومیت از تحصیلات عالی برای بهائیان ایران همچنان بی‌وقفه ادامه دارد و اکنون این بی‌عدالتی به سرنوشتی اندوهناک برای ایرانیان از هر پیشینه‌ای تبدیل شده است.

اخراج بهائیان از دانشگاه‌ها و ممانعت از تحصیلات عالی آنها، بعدها در مجموعه‌ای از اسناد دولتی، به ویژه مصوبه سال ۱۳۶۹ در مورد «مسئله بهائیان» به امضای رهبر ایران، آیت‌الله علی خامنه‌ای در آمد و به بخشی از سیاست‌های رسمی حکومت تبدیل گردید. این مصوبه خواستار «مسدود شدن» راه پیشرفت و توسعه جامعه بهائی و محرومیت بهائیان از فرصت‌های تحصیلی بود و توسط یکی از گزارشگران ویژه سازمان ملل متحد کشف و منتشر شد.

سیمین فهندژ، نماینده جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل در ژنو گفت: «در چند ماه گذشته، دولت ایران هزاران استاد، معلم و دانشجو را به دلیل حمایت از برابری زنان و مردان و تلاش برای داشتن اجتماعی عادلانه و برابر، از مدارس و دانشگاه‌های کشور اخراج کرده است.

اکنون با افزایش ظلم و ستم بر کل اجتماع ایران، این دانشجویان و استادان متعهد و مجرب آنها، به اجبار شریک درد و رنجی شده اند که بیش از ۴۴ سال بر بهائیان تحمیل شده است.»
خانم فهندژ با اشاره به کمپین #داستان_ما_یکيست افزود: «داستان ما، داستان همه ایرانیان، بدون شک داستانی است مشترک.»

اخراج بیش از بیست هزار نفر از دانشگاهیان و معلمان ایرانی که در ماه‌های اخیر به طور گسترده در رسانه‌ها گزارش شده است - نه تنها این افراد را از مشاغل خود محروم می‌کند، بلکه صدها هزار کودک و دانشجو را از آموزش‌های باکیفیت مربیان سابق خود بی‌بهره می‌سازد.

خانم فهندژ گفت: «محرومیت جوانان از حق تحصیل تنها ابزاری برای حمله به جامعه بهائی نبوده، بلکه تبدیل به نقض حقوق کل اجتماع ایران شده است. از بدو شکل‌گیری جمهوری اسلامی، ده‌ها هزار جوان بهائی از سراسر ایران از ورود به دانشگاه محروم شده‌اند؛ سیاستی که آن‌ها را نه تنها از تحصیلات دانشگاهی، بلکه از اشتغال و رشد فکری محروم و امید آنان را برای داشتن حرفه ای پر بار و آینده‌ای مرفه تیره و تار، و ایران را از برخی از بااستعدادترین ذهن‌های کشور بی‌نصیب کرده است. عدم بهره‌گیری از این استعدادها و شوق به خدمت، ضایعه‌ای بزرگ برای کشور و مایه شرمساری ملی است.»

بسیاری از بهائینی که در کنکور سراسری دانشگاه‌های ایران شرکت کرده‌اند موفق به کسب برخی از بالاترین رتبه‌های کشوری شده‌اند، با این حال به دلیل باورشان از ورود به دانشگاه محروم می‌شوند. برای سال‌ها به بهائینی که در آزمون‌های سراسری دانشگاه‌های ایران پذیرفته می‌شدند گفته می‌شد که پرونده‌شان «ناقص» است، هرچند این موضوع صحت نداشت.

اسناد رسمی دولت ایران مربوط به سال ۱۳۸۵ (سند ۱ و ۲) و سال ۱۳۹۹ نیز این سیاست را تأیید کرده و گسترش داده‌اند. سال گذشته، متقاضیان بهائی به بهانه عدم احراز یکی از «شرایط عمومی» برای پذیرش در دانشگاه «رد شدند». در سایت سازمان سنجش پیروی از ادیانی که در قانون اساسی ایران به رسمیت شناخته شده یعنی ادیان اسلام، مسیحی، یهودی یا زرتشتی، یکی از شرایط عمومی برای پذیرش قید شده است.

معلمان پیش‌دبستانی، مربیان موسیقی و سایر دانشگاهیان بهائی نیز به دلیل تدریس و آموزش به کودکان و جوانان در سراسر کشور مورد آزار و اذیت قرار گرفته، دستگیر و زندانی شده‌اند.

در هفته‌های اخیر، جدیدترین اقدام کارزار حکومت ایران برای بازداشتن بهائیان از تحصیلات عالی، زمانی آشکار شده است که از متقاضیان بهائی امیدوار به پذیرفته شدن در دانشگاه خواسته شده فرمی را مبنی بر انکار عقاید دینی خود امضا کنند تا به آنان اجازه ورود به دانشگاه داده شود.

اجبار جوانان بهائی به انتخاب بین تحصیل و دینشان نقض آشکار حق تحصیل و حق آزادی وجدان، مذهب یا عقیده است.
خانم فهندژ گفت: «دولت ایران با صدور این فرم بار دیگر چهره واقعی خود را نشان داده است. چهار دهه دروغ و فریب در مجامع رسمی - که می‌گویند بهائیان به دلیل عقایدشان مورد تبعیض قرار نمی‌گیرند - بار دیگر فاش شده است. تصور کنید به عنوان یک جوان از شما خواسته شود که بین اعتقادات خود و تحصیل در دانشگاه یکی را انتخاب کنید. چنین چیزی در کجای جهان مورد قبول است؟ اجبار دختران و پسران جوان به انتخاب بین تحصیل و اعتقادشان، نقض فاحش حقوق بشر است. پیمان‌های بین‌المللی که ایران امضا کرده به صراحت بیان می‌کنند که هر ایرانی باید دسترسی برابر به تحصیل و آزادی مذهب یا عقیده داشته باشد اما مقامات ایران به جای رعایت این حقوق، فریب‌کارانه برای دور کردن بهائیان از عقایدشان، از دو ارزش مورد احترام بهائیان یعنی صداقت و کسب دانش، سوءاستفاده می‌کنند.»

این فرم توسط وزارت علوم، تحقیقات و فناوری دولت ایران تهیه شده و به زبان فارسی و انگلیسی در سایت «خانه اسناد بهائی ستیزی» قابل مشاهده است.